

Declaració dels expresidents de la Generalitat Jordi Pujol i Pasqual Maragall, i del Parlament, Heribert Barrera i Joan Rigol

Des de la distància que ens dóna el fet de no exercir responsabilitats de primera fila, però des del manteniment de la fidelitat a Catalunya i a tota la seva gent, a tots els qui hi viuen, hi treballen i hi preparen el futur de les seves famílies, ens considerem amb el dret i el deure de dirigir-nos al país en aquest moment d'especial transcendència. **Amb cap altre mòbil que el patriotisme, l'anhel de progrés econòmic, social i humà del nostre poble i la defensa de l'autoestima i la dignitat de tots nosaltres. I tot això en el marc definit per les Institucions i la societat civil de Catalunya.**

El nostre país viu un moment difícil. Amb crisi econòmica i social. Com a tot arreu, però amb característiques pròpies. Amb crisi del que ha estat el projecte polític de les últimes dècades. A tot l'Estat, i també a Catalunya. Tot el procés de l'Estatut i el seu desenllaç ho han fet evident d'una manera punyent.

I hi podria haver també crisi en la nostra dignitat i la nostra autoestima com a catalans. I això és el que més cal evitar.

El nostre país té prou actius de tota mena, prou pòsit positiu, prou energia per a superar tot això. No hem de tenir por. Però a condició que tot aquest tràngol no faci que els altres no ens respectin i que nosaltres, els catalans, no actuem de manera que el respecte no ens sigui degut.

Ja ha quedat clar que el poble de Catalunya rebutja el tracte que ha rebut l'Estatut i, a través d'això, les nostres Institucions i la nostra voluntat popular. La nostra capacitat de decidir. I ha quedat clar que seguirem lluitant pel nostre reconeixement com a Nació, pel respecte i tracte no discriminatori de la nostra llengua i la nostra cultura, per un finançament just, per totes les nostres Institucions, per tot allò que és a la base de la nostra personalitat pròpia. I caldrà tornar-s'hi a posar l'endemà mateix de la manifestació. Amb l'energia que calgui i durant el temps que calgui.

Però aquest és un combat que no guanyarem sense un plus de dignitat i d'orgull. Només amb habilitat política o amb preparació tècnica – tot i ser també necessàries – no el guanyarem. Cal que ens respectem i que ens fem respectar. I això és el que ens juguem en aquesta manifestació de dissabte.

Cal anar-hi, per tant, com es va als esdeveniments de gran transcendència. Que hi va tothom, dels avis als néts. I els qui al cap de quatre dies votaran blanc i uns altres negre, però que tots volen salvar la dignitat del país. I per poder-ho dir d'aquí a molts anys: "En aquella manifestació, jo hi vaig ser".

Ja ho hem dit i ho repetim: Catalunya té molts actius. Té creativitat cultural i econòmica. Té iniciativa social, té – com deia en Vicens Vives – voluntat de ser. Té capacitat de conviure, i d'integrar, i fins i tot d'elaborar missatges que van més enllà de la nostra geografia i de la nostra demografia. Té futur. Però tot això reclama que el nostre poble no es rendeixi ni perdi la fe, ni tampoc l'orgull. I és això – la fe, l'orgull, l'autoestima, el sentit de la dignitat - el que ens ha de fer anar massivament, cívicament, i amb determinació, a la manifestació del 10 de juliol.

Barcelona, 8 de juliol de 2010